

[Socialministeren.]

vedrørende kollektivboliger og beskyttede boliger. Omsorgsloven indeholder en regel om, at særlige udgifter til medhjælp for pensionister i kollektivboliger kan afholdes af rådighedsbeløbet efter pensionslovgivningen, dvs. med 75 pct. statsrefusion. En kommune kan imidlertid også være nødsaget til at yde støtte til en pensionist, hvis forhold tilsiger indflytning i en kollektivbolig, men som ikke kan klare huslejen med sin pension og boligsikring. Hjælpen ydes da som et personligt tillæg til pensionen, med andre ord af rådighedsbeløbet og med 75 pct. refusion. Der er således allerede harmoni mellem selve de refusionsregler, der kan anvendes.

I øvrigt er driftsudgifterne pr. plejehjemspatient i almindelighed så høje, at de 25 pct. heraf, som kommunerne selv skal bære, så godt som altid vil overstige en kommunes udgifter til personlige tillæg som tilskud til husleje til en pensionist og andre former for bistand, som kan bidrage til, at pensionisten bliver i eget hjem. Der skulle derfor ikke være nogen særlig tilskyndelse for øjeblikket for kommunerne til at opføre flere plejehjem, end der er brug for.

Jeg er dog helt enig med forslagsstillerne i, at det er ønskeligt at tilskynde til opførelse af andre boligformer for pensionister end plejehjem, og i forbindelse med den revision af omsorgsloven, som forestår i denne samling, vil dette spørgsmål blive drøftet.

Jeg er imidlertid alt i alt yderst positivt indstillet over for forslaget til folketingsbeslutning og kan oplyse, at vi allerede er i gang i socialministeriet med at se på disse forhold.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): I tilslutning til socialministerens indlæg vil jeg gerne fremsætte nogle principielle betragtninger om de problemer, der rejser sig, når man drøfter standarden af offentlige ydelser.

Jeg er ganske enig med forslagsstillerne i, at en kritisk gennemgang af de krav, som staten stiller til kommunerne om omfanget eller standarden af de forskellige offentlige serviceydelser, er et vigtigt led i bestræbelserne på at begrænse stigningen i de offentlige udgifter.

Jeg synes da også, at den tidligere rege-

ring skal roses for det initiativ, den tog, og som resulterede i den både vægtige og inspirerende redegørelse, der blev forelagt her i tinget den 31. august sidste år. Men redegørelsen er kun en del af et større mønster. Den blev betegnet som foreløbig, og den tidligere regering bebudede, at det var dens hensigt at lade foretage en systematisk gennemgang af spørgsmålene vedrørende standardfastsættelsen på de forskellige områder. Jeg kan oplyse, at vi er i gang med at videreføre dette arbejde.

Ved fremsættelsen den 30. november sidste år af finanslovsforslaget for 1972-73 redegjorde jeg for, hvorfor regeringen ikke havde haft mulighed for en tilstrækkelig dybtgående behandling af styrelsernes bidrag til budgetoverslagene for 1973-74 frem til 1975-76, og at man havde udskudt forelæggelsen af budgetoverslagene til februar 1972. Man ville derved få mulighed for at arbejde videre med budgetterne i januar, og dette arbejde er vi også gået i gang med. Regeringen vil gennemgå hvert enkelt budgetområde med henblik på at opnå besparelser eller søge udgiftsstigninger neddæmpet.

Ud over drøftelse af eventuelle ændringsforslag til finanslovsforslaget for finansåret 1972-73 og besparelser på de nævnte budgetoverslag er det endvidere tanken i forbindelse med denne gennemgang at tage fat på et punkt, der hedder iværksættelse af en systematisk gennemgang af standardproblemerne. Parallelt hermed vil vi indbyde kommunerne og amtskommunerne til et nærmere budgetsamarbejde med staten, og standardproblemerne vil også indgå som et vigtigt led i disse drøftelser.

Spørgsmålet om standarden af de offentlige ydelser er i realiteten et spørgsmål om, hvad skatteyderne får for deres penge, og det er igen et led i problemerne omkring tilvejebringelse af en overordnet og langsigtet planlægning af den offentlige sektor. Den så talige stigning i de offentlige udgifter har vist, at der er et stort behov for en sådan planlægning, og debatten omkring perspektivredegørelsen har på tilsvarende måde vist, at der også er en stor offentlig interesse herfor.

Når den overordnede planlægning af den offentlige sektor hidtil har været mangelfuld og utilfredsstillende — ja, man kan måske spørge, om der overhovedet har fundet en